

Sygn. akt II AKz 567/19

POSTANOWIENIE

Dnia 16 lipca 2019 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach w Wydziale II Karnym w składzie:

Przewodniczący: sędzia Piotr Filipiak

Protokolant: Karolina Jach

przy udziale prokuratora Prokuratury Regionalnej w Katowicach Marta Irzyńska

po rozpoznaniu w sprawie R. G.

zażalenia obrońcy skazanego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 4 czerwca 2019 roku, sygn. akt V Kop 55/18, w przedmiocie nieuwzględnienia wniosku skazanego o przekazanie do wykonania kary pozbawienia wolności na terytorium Niemiec

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. oraz art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k., § 4 ust. 3 i § 19 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej

z urzędu oraz art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku – Prawo o adwokaturze (Dz. U. z 2018 roku poz. 1184 j.t. ze zm.)

postanawia

1. utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie,
2. zwolnić skazanego od wydatków postępowania odwoławczego, obciążając nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 4 czerwca 2019 r. Sąd Okręgowy w Gliwicach, na podstawie art. 611 t § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 611 t § 3 ust. 3 k.p.k., nie uwzględnił wniosku skazanego w przedmiocie wystąpienia do państwa członkowskiego Unii Europejskiej – Republiki Federalnej Niemiec, o wykonanie reszty kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 24 września 2014r., sygn. akt V K 13/13, kary 25 lat pozbawienia wolności oraz na podstawie

§ 19 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy skazanego wynagrodzenie za pomoc świadczoną z urzędu.

Postanowienie powyższe zaskarżone zostało w całości przez obrońcę skazanego. Obrońca w wywiedzionym zażaleniu zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść zaskarżonego postanowienia oraz obrazę przepisów prawa materialnego, tj. § 17 ust. 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej

z urzędu, poprzez jego niezastosowanie.

W konkluzji obrońca skazanego wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia

i uwzględnienie wniosku skazanego oraz o zasądzenie na jego rzecz kwoty 600 złotych netto jako wynagrodzenia za udzieloną z urzędu pomoc prawną w postępowaniu przed sądem I instancji, której koszty nie zostały pokryte przez

skazanego nawet w części. Nadto, obrońca wniósł o zasądzenie na jego rzecz kosztów udzielonej skazanemu pomocy prawnej z urzędu w postępowaniu odwoławczym według norm przepisanych, bowiem koszty te nie zostały pokryte przez skazanego nawet w części.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

Zażalenie obrońcy nie zasługiwało na uwzględnienie.

Kontrola odwoławcza zaskarżonego postanowienia, dokonana przez pryzmat zarzutów podniesionych w wywiezionym środku odwoławczym oraz argumentacji przytoczonej na jego poparcie nie wykazała, aby sąd I instancji wydając postanowienie dokonał nieprawidłowych ustaleń faktycznych i prawnych.

W pierwszej kolejności należy przyznać, iż Sąd Okręgowy słusznie wskazał literalnie na treść art. 611 t § 1 k.p.k., zgodnie z którym do sfery uprawnień sądu należy decyzja w przedmiocie wystąpienia o wykonanie kary pozbawienia wolności w kraju członkowskim Unii Europejskiej. Słusznie także sąd I instancji zbadał zasadność wystąpienia o wykonanie kary pozbawienia wolności przez pryzmat istnienia w sprawie potencjalnego ścisłego związku pomiędzy skazanym, a państwem, w którym wykonywana ma być kara. Nie należy bowiem zapominać, iż celem przyjętego rozwiązania z art. 611 t k.p.k. jest założenie, że wykonanie kary

w danym państwie wykonującym powinno zwiększać szanse na resocjalizację osoby skazanej. Dlatego też wskazane jest przekazywanie wyroków do wykonania do państwa, w którym skazany posiada określone więzi lub które traktuje jako miejsce, z którym łączy go więzi rodzinne, językowe, kulturowe, społeczne, gospodarcze lub innego rodzaju. Zgodnie z motywem 17 preambuły decyzji ramowej Rady Unii Europejskiej 2008/909/WSiSW z dnia 27 listopada 2008r. pojęcie państwa,

w którym osoba skazana „mieszka”, oznacza miejsce, z którym osoba ta jest związana przez zwykłe miejsce pobytu i przez takie elementy jak rodzina oraz więzi społeczne i zawodowe. Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy, należy dojść do następujących wniosków. Skazany – co zostało zweryfikowane na etapie postępowania przed sądem okręgowym – nie posiada obywatelstwa niemieckiego, nie zamieszkiwał w Niemczech przed skazaniem oraz nie łączyły uprzednio skazanego więzi ani zawodowe, ani gospodarcze z tym krajem. Skazanego nie łączy także z Republiką Federalną Niemiec żadne więzi językowe, kulturowe czy społeczne, centrum życiowe zaś skazanego nie znajdowało się nigdy na terytorium tego państwa. Brak jest zatem podstaw w niniejszej sprawie by uznać, iż wykonywanie kary pozbawienia wolności na terytorium państwa sąsiedniego pozwoliłoby w większym stopniu zrealizować wychowawcze i zapobiegawcze cele kary.

Jedyną zaś okolicznością, która zdaniem skazanego, powinna mieć decydujące znaczenie w przedmiocie podjęcia decyzji przez sąd, jest fakt zamieszkiwania siostry skazanego na terytorium Niemiec oraz chęć utrzymywania kontaktu z bliskimi

zza granicy i zachowania więzi emocjonalnej z nimi. Ponadto siostra skazanego zapewniła, iż będzie odwiedzać skazanego w niemieckim zakładzie karnym co miesiąc. Niezależnie jednak od powyższego, ta okoliczność nie może być znamienita dla pozytywnego rozpatrzenia wniosku skazanego. Skazany przebywając w zakładzie karnym na terenie Rzeczypospolitej Polskiej, jak wynika z opinii o skazanym z dnia 19 grudnia 2018r. (k. 18), utrzymuje kontakt zewnętrzny poprzez widzenia, korespondencję oraz rozmowy telefoniczne z matką, ojcem i rodzeństwem, co jednoznacznie podważa twierdzenia skazanego, iż pozostaje on w odłączeniu od swojej najbliższej rodziny, co jest dla niego szczególnie dojmujące. Przeciwnie, kontakty skazanego z rodziną na chwilę obecną, jego prawidłowe zachowanie w jednostce, wielokrotne nagradzanie go w zakładzie karnym, przemawiają za przyjęciem, iż brak jest podstaw by przypuszczać, iż przekazanie orzeczenia do wykonania na terenie Niemiec w większym stopniu pozwoli zrealizować cele kary. Nie należy tracić także z pola widzenia, iż na terenie Polski zamieszkuje żona skazanego wraz z ich małoletnią córką oraz rodzice skazanego, z którymi ma on bieżący kontakt.

Wybór zatem miejsca wykonywania kary przez skazanego nie znajduje podstaw dla jego uzasadnienia w kontekście art. 611 t k.p.k. Perspektywa utraty relacji

z rodziną i osamotnienia po zakończeniu kary wskazywana przez obrońcę jako czynnik demotywujący w procesie resocjalizacji jawi się jako nad wyraz przesadzona, bowiem w warunkach izolacji skazany przebywa od sierpnia 2012 roku i od tego czasu (prawie 7 lat) skazany zachowuje się właściwie, jest nagradzany, nie stwarza problemów natury wychowawczej. Brak jest również - w kontekście do regularnych kontaktów skazanego z rodziną – podstaw do stwierdzenia, iż skazany na chwilę obecną ma poczucie, iż po zakończeniu kary pozostanie samotny i pozbawiony pomocy. Naturalnym jest bowiem, iż przebywanie w warunkach więziennych, w zakładzie karnym, zawsze pociąga za sobą niedogodności zarówno dla skazanego, jak i jego najbliższej rodziny, a z biegiem czasu umacnianie więzi rodzinnych może stać się (choć nie jest to regułą) coraz trudniejsze. Nie mniej jednak, sam przecież skazany deklaruje, iż po opuszczeniu zakładu zamieszka albo ze swoimi rodzicami w Ż., albo w Niemczech z rodziną, a dotychczasowy materiał w sprawie nie dostarczył powodów, ażeby miało być inaczej.

Odnosząc się do zarzutu obrońcy dotyczącego naruszenia § 17 ust. 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, poprzez jego niezastosowanie, wskazać należy, iż Sąd Okręgowy w Gliwicach słusznie przyjął za podstawę rozstrzygnięcia § 19 pkt 7 wskazanego rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości. Ten przepis odnosi się do pozostałych czynności w postępowaniu wykonawczym, natomiast nie należy pomijać, iż celem postępowania wykonawczego jest realizacja prawomocnego orzeczenia sądu. Stawka wynagrodzenia obrońcy w tym wypadku wynosi 240 zł. Z tego też względu, sąd I instancji właściwie ustalił na rzecz obrońcy skazanego wynagrodzenie w kwocie 295,20 zł, uwzględniające także należny podatek VAT. Takie samo honorarium przyznano obrońcy skazanego za udział w postępowaniu odwoławczym.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w części dyspozytywnej.

ZARZĄDZENIE

- odpis postanowienia doręczyć skazanemu z pouczeniem o jego prawomocności,
- akta zwrócić.

Katowice dnia 16 lipca 2019r.